

Strid med Købstadkommunalloven selv deciderer Kommunens Regnskaber. I Købstadkommunalloven bestemmes det jo, at Kommunens Regnskaber skulle decideres af Byraadets valgte Medlemmer, som i den Anledning skulle vælge en Formand til at lede det Møde, hvori Decisionen sker. Saaledes er vedkommende Borgmester imidlertid ikke gaaet frem, han deciderer selv Kommunens Regnskab og sender det derefter rundt blandt Medlemmerne til Underskrift. Da man bebrejdede ham, at det var aldeles ulovligt, at det stred mod Købstadkommunalloven, sagde han, at det gjorde ikke noget, og efter hvad der er mig meddelt, er det gaaet for sig i et Par Aars Tid. Medlemmerne have fundet sig deri, men ville det nu ikke mere. Da Spørgsmaalet om den kommunale Ejendomsskyld var til Behandling, erklærede Borgmesteren, at han ikke kunde deltage i Afstemningen, da han ikke kendte noget til hele Sagen. Det forekommer mig, at det er et godt Bevis paa, at den Mand absolut ikke burde være Leder af en Kommune.

For et Aars Tid siden vilde han have ansat en Overpolitibetjent der nede. Han havde nemlig paa sit Kontor en Kontorist, til hvis Lønning Kontorholdsvederlaget nok ikke kunde strække til. Han maatte altsaa selv betale Manden, og nu syntes han, at det kunde være heldigere, om han kunde faa Kommunen til at betale ham. Han foreslog saa i Byraadet, at vedkommende Kontorist skulde ansættes som Overpolitibetjent. Byraadet havde ingen Sympati for Forslaget, men gik dog med til at nedsætte et Udvalg, der kom til at bestaa af Borgmesteren og to af Raadets Medlemmer. Han kunde imidlertid ingen Vegne komme med Udvalget. Det mente, at det var en aldeles overflødig Foranstaltning for Kommunen, men Borgmesteren vidste Raad. Da de to andre Medlemmer af Udvalget vare paa en Udenlandsrejse, sendte han ganske rolig vedkommende Kontorist rundt til de øvrige Medlemmer af Raadet med en Indstilling fra Udvalget gaaende ud paa, at Kontoristen blev ansat som Overpolitibetjent. En Del — jeg tror i alt ti — af Raadets Medlemmer skrev under paa det vedkommende Forslag. Imidlertid vare de to Medlemmer af Udvalget, der havde været bortrejste, komne hjem, og inden Foranstaltningen var traadt i Kraft, kom Sagen frem i Byraadet. Det viste sig da, at to af de ti Underskrivere ikke vidste noget, at deres Navne fandtes paa Indstillingen, eller at de havde godkendt Udvalgets Indstilling. Det førte

naturligvis til, at man bad Borgmesteren om at holde sig lidt i Skindet og undlade at komme med den Slags Historier.

En anden Sag, som han har lavet dernede, og som maaske er af noget mindre Betydning, er, at han, som Formand for Havneudvalget og paa dettes Vegne har givet Grundejerne ved en privat Vej Tilhold om at istandsætte Vejen, idet den i modsat Fald vilde blive istandsat af Havneudvalget for Grundejerners Regning. Det er jo aldeles ulovligt. Der kan kun være Tale om, at Kommunalbestyrelsen, Byraadet, kan give saadanne Tilhold i visse Tilfælde.

Man ser altsaa, at den vedkommende Borgmester ikke er nogen synderlig heldig Leder af de kommunale Anliggender i Kalundborg. Om han nu end maaske er en af de mindst heldige, er der dog ingen Tvivl om, at man i adskillige andre Byer kan finde noget tilsvarende. Jeg vil ikke paastaa, at det er saaledes alle Steder i de mindre Byer, men Borgerne i disse ere udsatte for, at det kan blive saaledes, naar de vedblivende skulle finde sig i, at der paaoktrojeres dem som Formand den Mand, som af Justitsministeriet beskikkes som Retsbetjent. I de store Byer er det noget bedre, idet Borgmesteren der, grundet paa at han ikke tillige er Retsbetjent, har bedre Tid til at passe de kommunale Sager, men ogsaa fra adskillige af disse Byer lyder der Klager, og vistnok berettigede Klager, over, at Forholdene ikke ere saa gode, som de burde være, og over, at de kommunale Forhold ikke røgtes paa den Maade, de burde. Ogsaa der mener man, at en Mand, der er kendt med de lokale Forhold, vilde være langt bedre paa sin Plads. I de større Byer, hvor der er særskilt Borgmesterembede, har Borgmesteren nemlig en Del private Tillidshverv, som ogsaa tage en Del af hans Tid, og dertil kommer, at disse Borgmestre i alle Tilfælde først og fremmest føle sig som Statsebedsmænd og ikke i første Række som kommunale Embeds- og Tillidsmænd. De søge altid, hvor Stat og Kommune komme til at staa imod hinanden, at afgøre Sagen til Gunst for Staten; det har man haft Eksempler paa adskillige Steder. Derved lider selvfølgelig Kommunen ikke saa ganske lidt, og jeg mener, at man ret beset ogsaa for disse Byers Vedkommende bør søge at faa Forholdet ændret snarest muligt, saaledes at Kommunerne selv vælge deres Borgmestre.

Nu kan der maaske gøres en Række